

Director, **XEVI XIRGO**

Subdirectors, **SALVADOR COT, DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ**

SECCIONS:
Política, **JAUME CLOTET I SANDRA ARENAS**;
Món, **SANTI GONZÁLEZ**; Economia, **JOAN ARMENGOL**;
Opinió, **PEPA MASÓ**; Societat, **CARLES SABATÉ**;

Ciutats, **ALBERT BALANZÀ**; Cultura, Espectacles i Comunicació, **PERE MARTÍ, IGNASI ARAGAY, ANDREU GOMILA, ÒSCAR MONTFERRER**; Esports, **JORDI CORTADA**; Disseny, **MANEL CASTILLA**; Edició, **ALBERT PLA**; Fotografia, **ROBERT RAMOS**; Tancament, **TONI BROSA, DAVID CAMINADA, JORDI PALMER**; Documentació, **MONTSE RUIJ**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**; AVUI.CAT, **SÍLVIA BARROSO**
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: **DYRSL** Zona Franca, carrer E, núm. 1 (cantonada carrer 6) 08040 Barcelona.
Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.
JORDI GÁLVEZ, DAVID ABAD I EVA HERNÁNDEZ. Coordinació: **AMPARO MADRAMANY**. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació S.L. s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (*press-clipping*) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació S.L.

TRETZE ANYS D'AVENÇOS EN LA LLUITA CONTRA LA PROLIFERACIÓ D'ARMAMENTS

Jordi Armadans

Director de la Fundació per la Pau, polític i periodista

De les mines a les armes nuclears

Viore és una experiència de risc. No ho controlem tot, i a vegades, aquesta incertesa i fragilitat se'ns manifesta de la forma més cruel i brutal: Haití, per exemple. Per això, quan sí que tenim plena capacitat per afrontar un problema seria greument irresponsable no fer-ho. La proliferació armamentística és un d'aquests problemes als quals podríem, i hauríem, de fer front. Malgrat impressions equivocades, la proliferació d'armaments és un factor associat a la inestabilitat més que no pas a la construcció de seguretat, ja sigui local, regional o global.

LA DEMANDA DE DESARMAMENT és un anhel antic però pren força en un segle XX convuls, amb dues guerres mundials, diversos genocidis i una cursa armamentística sense precedents. De fet, per a les Nacions Unides esdevindrà un objectiu essencial tot i que sense gaire èxit: més enllà d'acords de limitació, no es produiran avenços substancials. Amb la fi de la Guerra Freda, però, es visibilitzaran tot un seguit de conflictes (de caràcter intraestatal, que enfronten una gran diversitat d'actors, que es duen a terme amb armes poc sofisticades i petites) menys espectaculars que la tensió Est-Oest però profundament devastadors per a la població civil. Aquesta evidència, afegida al relleu dels organismes mundials bloquejats per la dinàmica de blocs, al paper actiu de la societat civil en l'escena global i a

una lenta però creixent consciència ciutadana més favorable a la cultura de pau, han acabat per crear un nou marc d'oportunitats més favorable al desarmament. Compte a equivocar-nos: els interessos de la indústria bèl·lica, la inèrcia dels governs i la llarga ombra d'una concepció massa estesa de la seguretat que encara l'equipara a militarisme, pesen i pesaran. Però, malgrat tot, és obvi que en els darrers 13 anys hem avançat molt més que en els 50 anteriors.

LES MINES, UNA ARMA TAN POC sofisticada com altament cruel, centrà la primera campanya de desarmament després de la fi de la Guerra Freda i acabarà per cridar l'atenció de mitjans, ciutadania i, finalment, bona part dels governs del món. El Tractat per a la Prohibició de les Mines, aprovat el 1997, és una fita sense precedents de la lluita civil. I un èxit pràctic: la segona Conferència de Revisió del Tractat, celebrada a finals de novembre a Colòmbia, ha situat en l'agenda diversos temes pendents però també ha servit per evidenciar l'avenç produït des que el Tractat va entrar en vigor. Avui ja són 156 els països signants, però fins i tot els països no signants han tendit a no fabricar nous tipus de mines i a no usar-les. Un èxit, el de les mines, que va marcar el camí a seguir: campanyes globals, objectius precisos, aliances amb actors més enllà de les ONG, etc. Una recepta repetida fa ben poc amb el tractat que prohibeix les

XAVIER PORRATA

“Després de molts anys de lluita i esforços, 153 Estats s'han compromès a treballar per aconseguir el 2012 un tractat que reguli el comerç d'armes a nivell mundial”

bombes de dispersió, que esperem que entri en vigor d'aquí pocs setmanes.

AMB LA CONSECUCIÓ DE LA PROHIBICIÓ de mines i bombes de dispersió, resten dos reptes pendents en desarmament. El primer és un clàssic ben viu, però: encara avui hi ha 20.000 armes nuclears. L'anunci de Barack Obama de situar el desarmament nuclear com una de les seves prioritats ha generat importants expectatives de cara a la propera Conferència de Revisió del Tractat de No-prolifерació Nuclear (TNP), a celebrar al mes de maig a Nova York. Una reunió que hauria d'abordar seriosament el compliment dels seus objectius: evitar la proliferació nuclear sí, però també avançar cap al desarmament de les potències nuclears.

EL SEGON, POSAR ORDRE EN EL COMERÇ d'armes i posar fre a la proliferació d'armes lleugeres, avui les autèntiques armes de destrucció massiva: no oblidem que cada any provoquen la mort de 360.000 persones. Després de molts anys de lluita i esforços, 153 Estats van comprometre's al mes de novembre a les Nacions Unides a treballar per aconseguir el 2012 un instrument imprescindible: un tractat que reguli el comerç d'armes a nivell mundial. En un període ben curt, per tant, podrem valorar si aquests darrers tretze anys d'avenços en desarmament tenen continuïtat o han estat un miratge.

La Sagrada Família

Josep Maria Ballarín

Capellà i escriptor

No sé ben bé com me'n vaig innovar, tampoc no us puc assegurar que sigui cert.

Però diuen que, al cap de poc de l'entrada del Franco a ciutat un mastegapapers de ministeri va tro-

bar que oficialment, la nostra Diagonal no era més que “una travesia urbana de la carretera de Madrid a França por la Junquera”. I ves que ja me'l teniu proposant treure del passeig la rodona d'arbres i escopinada, el llapis del Cinc d'Oros i el monument a mossèn Cinto.

La cosa no va passar d'arrebato patriòtic del mastegapapers. Però si que ho és, i ben de cert,

que els d'enllà poden fer-nos passar el tren per on els enveti. Per exemple fent trontollar la Sagrada Família.

Qualsevol veí del carrer d'Aragó pot dir com trontollaven i trontollen les cases al pas del tren. Fora pitjor amb la Sagrada Família. Sense que calgui saber-ne gaire. Els arcs del Temple fan catenària, no els calen ni contraforts ni arcbotants, carreguen a terra damunt de

pilons molt fondos.

Sense fer catastrofisme. Si la mina del tren passa fregant, ni que sigui a deu metres, d'ací a cinquanta anys, el Temple s'ensulsiarà. I tiro llarg. Encapçalats pel berrat pudent d'Eugenio d'Ors, els Noucentistes, volent tornar a les clàssiques feren molta gresca amb en Gaudí. Avui ja no va de gresca. Més d'un ateu ferotge voldria veure el Temple a runes ara mateix.

Per l'amor de Déu. La Sagrada Família, la nau és una de les obres més originals i místiques que hi ha al món. És una joia, tant per als creients com per als qui no ho són. Si les catedrals d'allà temps foren fetes pel poble, aquesta és el somni d'un home de fe rebuda de segles.

I ara gos demanar-ho. No hi tenen autoritat, però no poden callar el president de la Generalitat, el govern, el Parla-

ment i, més que ningú l'Ajuntament de la ciutat. Aquest que ho pensi. Tenir la Sagrada Família és molt i moltíssim més que aconseguir els Jocs Olímpics d'Hivern.

M'esborrona de témer que els nostres que ens manen s'ho prenen a la fresca. El Temple és molt més que un símbol religiós, ho és de tota la ciutat, encara que, per a molts la nostra icona sigui el timbarro del Nouvel.